

Nu amâna!

Într-o zi, pe când eram în că o fată tânără, așa povestea o doamnă, la ușa noastră a venit o biată femeie, purtând pe un braț un copilaș slab, bolnav, iar pe celălalt un coș în care erau: ace, ațe, degetare și alte lucruri asemănătoare, pe care le vindea. Deoarece o cunoșteam pe ea și condițiile ei materiale și știam unde locuiește, mi-am zis – cu un sentiment de frumoasă bunăvoință: Înainte să vină vremea rece voi tricota sărmanului copil o pereche de ciorapi călduroși.

Când am plecat de acasă, data următoare, am cumpărat lână pentru ciorapi; dar pentru că vremea era caldă, am pus-o deocamdată în coșul pentru lucrul de mână. Zilele au trecut. Din când în când o vedeam pe biata femeie și, de câte ori o vedeam, luam din nou hotărârea ca în ziua următoare să tricotez ciorapii. Dar pentru că de fiecare dată îmi închipuiam că tocmai acum am în mod deosebit multe de făcut, nu mi-am pus niciodată hotărârea în practică, ceea ce fusese totuși posibil de douăzeci de ori.

Odată înghețase peste noapte și era o zi amarnic de geroasă, tocmai o astfel de zi, care îi amintește cuiva de haine călduroase. Am plecat de acasă de dimineață, destul de bine îmbrăcată; și cum mergeam eu așa, veselă, m-am întâlnit la o cotitură a drumului cu biata femeie, cu coșul pe braț, dar fără copil. Îl va fi lăsat acasă din cauza frigului, m-am gândit eu. Conștiința mea mă pedepsea pentru neglijența mea. „Sărmanul copil!”, mi-am zis eu, „Ce bine i-ar prinde acum ciorapii călduroși!” M-am oprit lângă mamă și i-am spus:

Dacă treceți mâine dimineață pe la noi, vă voi da pentru copilașul dumneavoastră ceva ce voi face chiar astăzi.”

Sărmanei femei i-au dat lacrimile.

„Vă mulțumesc”, a spus ea, „mulțumesc mult! Dar mi-am pierdut copilul iubit. Săptămâna trecută a fost înmormântat. Doctorul a spus că foamea și frigul au fost de vină că a trebuit să moară, biata, biata creatură mică!”

Ce am simțit la aceste cuvinte, nu pot să spun nimănui. Ce bine i-ar fi făcut copilului, dacă ar fi avut ciorăpiorii la timpul potrivit. La ce au ajutat intențiile mele bune? Ele n-au folosit nimănui la nimic. Dar ele mi-au împovărat conștiința cu un păcat de omitere, pe care îl aveam de mărturisit Dumnezeuului meu și de regretat, și la care voi fi foarte atentă în viitor.

Din nefericire, trebuie să spun că aceasta n-a fost singura dată că a trebuit să-mi fac reproșuri serioase pentru omiteri asemănătoare. Odată am avut de gând să dăruiesc o Biblie unei fete tinere, care tocmai venise în oraș ca să slujească. Dar am amânat de pe o zi pe alta, până a trebuit să aud că fata renunțase la slujbă și s-a mutat într-un alt loc. Altă dată îmi propusesem să vizitez o elevă de la școala duminicală, care se îmbolnăvisese, și a cărei credință copilărească mă bucurase de mai multe ori. Dar a trecut un șir de săptămâni și într-o dimineață mohorâtă de octombrie am auzit bătând clopotul de înmormântare. Fata murise. Moartea nu așteptase după mine.

Acestea sunt numai câteva din bunele intenții care mi-au venit întotdeauna în minte. Trebuie să mă rușinez când mă gândesc la multele hotărâri pe care nu le-am îndeplinit niciodată sau prea târziu. Mă tem numai că sunt unii care îmi seamănă în aceasta și de aceea îmi împărtășesc experiențele. Fie ca toți cei pe care îi interesează aceasta, să se lase avertizați! Dar în mod deosebit aceia care își propun mereu să se pocăiască și să-și caute refugiul la Isus. În aceasta au șovăit și au amânat deja mulți, până a venit moartea și i-a găsit fără Dumnezeu, fără Hristos și fără nădejde.

Repet: fie ca nu cumva tocmai atunci să amâne cineva, când este vorba să se îngrijească de suflet! Să te încrezi în bunele intenții în această chestiune importantă, este nesfârșit de primejdios, ba chiar fatal. Pentru că aici, să amâni înseamnă de foarte multe ori să renunți.

Un bărbat credincios, care locuia într-o stațiune de băi, s-a întâlnit acolo într-o zi cu o doamnă tânără, care era în localitate pentru tratament. Deoarece arăta foarte serioasă, el și-a luat libertatea s-o întrebe despre motivul tristeții ei. Ea a răspuns:

„Ah, nu mai vreau să mă gândesc la aceasta. Totul este o absurditate. A fost numai un vis și eu nu înțeleg cum pot să fiu așa de nebună, încât să mă neliniștesc pentru un vis. În orice caz, el a fost un vis ciudat. Am visat că mă aflam deja la balul la care mă gândesc să merg în seara aceasta. În timpul dansului am devenit dintr-odată bolnavă și a trebuit să fiu dusă într-o odaie alăturată, unde mi s-a pus sub nas o esență foarte mirositoare. După aceea am fost dusă acasă și așezată în fotoliul meu. Aici am murit.

Apoi m-am aflat într-un loc unde era o mulțime de îngeri și oameni fericiți, care cântau și-L laudau pe Dumnezeu. Nu prea m-am simțit bine în anturajul lor și doream să fiu foarte departe. Dar călăuza mea mi-a spus că eu, odată îndepărtată de acest loc, nu mă voi mai putea întoarce niciodată. Când am insistat totuși asupra dorinței mele, el m-a împins afară pe ușă și am căzut într-un hău adânc, prin întuneric, foc și pucioasă. Ca urmare a spaimei, m-am trezit.”

După aceea, credinciosul a încercat cu toată seriozitatea, s-o rețină pe tânăra doamnă de la intenția ei de a merge la bal. El a rugat-o insistent să considere avertizarea primită ca venită de la Dumnezeu, să n-o desconsidere niciodată, ci, fără să amâne, să tragă singura concluzie corectă, adică să se întoarcă la Isus. Dar doamna a răspuns:

„Ah, nu, doar nu voi fi așa de nebună, încât să mă neliniștesc într-un asemenea hal prin vise!” Și de la această părere nu s-a lăsat abătută.

Seara a mers la bal. Acolo i s-a făcut rău și, așa cum visase, așa s-a întâmplat. A fost pusă să inspire ceva puternic mirositor și apoi a fost dusă acasă. A fost așezată în fotoliul ei și – a murit.

Oricât de inutile sunt bunele intenții, tot așa de nebunesc este faptul de a nesocoti avertizările serioase. Tânăra doamnă din povestirea noastră a considerat nebunească avertizarea dată ei prin vis. Alții, într-adevăr, acceptă o asemenea avertizare, dar apoi șovăie s-o urmeze. Ei amână. Ah, lumea este într-adevăr frumoasă, iar stăpânul și maestrul ei se pricepe să prezinte sufletelor frumusețile ei cât mai ademenitor. Astfel umblă asemenea oameni ca unii care visează, pe marginea unei prăpăstii primejdioase. În ciuda avertizărilor primite, ei se joacă cu soarta lor, până într-o zi, când în eternitate vine trezirea înspăimântătoare, pentru că „este înfricoșător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10.31). Cuvântul lui Dumnezeu avertizează în privința acestei eternități: „Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 3.7,8). Nimic nu este mai important decât să-ți salvezi sufletul, care este nemuritor, nimic nu este mai nebunesc decât să amâni această mântuire!

Titlul original: „Nicht aufschieben!”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 134-139.